

Olv.: Jer 20,7-9 – Róm 12,1-2 – Mt 16,21-27

Jézus követése

KOZMA IMRE OH ATYA SZENBESZÉDE

KEDVES TESTVÉREK!

Az életünkről van szó. Nem csupán a keresztény életünkről, bár nekünk erről kell gondolkodnunk, mert más értékeink vannak, mint általában azoknak, akiknek nincs Istenük. Mégis *az ember életéről van szó*, legfőljebb mi keresztények ha igazán keresztények vagyunk, - vagyis Jézus Krisztus tanítványai, Jézus Krisztushoz tartozunk, az ő követői vagyunk, - akkor ezzel igen nagy segítséget adhatunk az embereknek. Higgyünk abban, hogy a világnak szüksége van erre a segítségre.

“Ti vagytok a föld sója, ti vagytok a világ világossága!” Éljetek úgy, mint a kovász az emberek közösségében, akár egy nagy családban, egy munkahelyi közösségben, akár bárhol is a mindennapokban. Jézus nem véletlenül mondja ezeket nekünk keresztényeknek.

Ezért szükséges, hogy tisztázzuk,

mit jelent a kereszténységünk?

Mit jelent az, hogy krisztusiak vagyunk, Krisztus követőiként élünk?

Ha ez sikerül, akkor gondolhatunk arra: Menjetek el az egész világra és hirdessétek az igazságot, hirdessétek az örömhírt. Vágynak rá az emberek, nem tudják mi a lényeg, nem tudják hol az igazság, félrevezetettek, itt különösen a világ keleti felében. Évtizedekig meghatározta életünket a proletár internacionalizmus. Mindenki testvérünk volt, de nem lehetett testvérünk a szomszéd, aki esetleg osztályidegen volt. Ezt fölváltotta most a kozmopolita globalizmus. Ez versenyt hirdet. Az ember autonómiáját hangsúlyozza, de ugyanakkor el akarja sorvasztani a házasság intézményét, a családot, a közösségek szerepét nevetségesnek tartja. Mi lesz az autonóm emberrel ezek nélkül? A nagy autonóm ember háttérközösségek, családi közösségek nélkül teljesen egyedül marad. Mi lesz vele? Olyan csapások, olyan csalódások érik, amik egyszerűen fölmorzsolják az életét.

Ez a mai vasárnap rendkívül fontos azért is, hogy tisztázzuk, milyen is ez a világ, amelyben élünk. Mik az ember természetes törekvései? *Mi az, amit Jézus ajánl?*

***Ijesztő, mert azt mondja, az Ő ajánlata a kereszt!
Aki követni akar Engem, az vegye föl keresztjét!***

Az szenvedjen, szenvedjen éppen úgy, mint ahogy Én szenvedek értetek. Vegyük tudomásul, a szenvedés kiiktathatatlan a világból és az egyes ember életéből is. Ha ezzel nem tudunk mit kezdeni, akkor egyszerűen felőröl, felmorzsol bennünket. Egy teológus Jézus ajánlatát, hogy vegye föl a keresztjét, aki követni akar engem, így fogalmazza meg:

a szeretet kényszere!

A mindennapjainkban is erről van szó, ha igazán komolyan gondoljuk az életet. *A szeretet kényszere.* Jézus azt mondja, hogy *szerezzétek egymást. Ez az Én parancsom, kötelező!* Nem arról van szó, hogy igen vagy nem. Kényszerít! Nem véletlenül mondja: “Nagyobb szeretete senkinek nincs annál, mint aki életét adja barátaiért.” A szeretetet nem lehet másképpen értelmezni. Akit szeretünk, azért áldozatot hozunk. Ezt nem lehet kibeszélni. Ezért mondja a teológus: “A szeretet kényszere.” Kényszerít rá bennünket. Ha keresztények vagyunk, akkor ez egyértelműen kötelező. Nem könnyű!

De végeredményben mindenki számára kötelező. Másképpen nem lehet embereknek egymással összetartozni. Összeverődhetnek emberek akármilyen alapítványokba, szervezetekbe, akár pártokba. Ha ezeket csupán emberi elgondolások vezetik, ha ez van a középpontban, akkor vége mindennek. *“Az Én gondolataim nem a ti gondolataitok!”* Jézus egész élete arról szólt, hogy bemutassa nekünk,

csak ez az út értelmes, az Atya akaratának a teljesítése.

Jézus egész élete erről szól. Keresi, mi az Isten akarata és teljes egészében igent mond rá. Ezért a Megváltó, ezért a Szabadító, mert csak az Isten akarata vezethet ki bennünket a mi emberi akarnokságaink világából. Mindig ott kezdődik a botrány, ahol ütközik az Isten akarata és az ember akarata. Erről van szó itt is, amikor a jó Péter azt mondja: - Uram, nem történhet ez veled. Te nem szenvedhetsz. - Emberi gondolat, teljesen jogos, csak a baj az, hogy nagyon emberi. A baj az, hogy nem ez az Isten akarata. Péter mintha ezzel azt akarná mondani, hogy nem kell annyira komolyan venni, hogy szerezz bennünket. Péter megtartaná magának Jézust, mert jó vele, él belőle, de Jézus azt akarja, hogy mindenki belőle éljen. Ez csak akkor lehetséges, ha mindenkit szeret, mindenkiért kész az Isten akaratához igazodni. Ez azt jelenti, hogy szenved és meghal, de föltámad! Ez a mi húsvéti hitünk központi gondolata. Jézus szenved és meghal értünk, ezzel megvált és új életet ajándékozik.

Nagyon nehezen értették meg ezt az apostolok. Péter is ezért viselkedik így. Még feltámadása után is ilyennel állnak oda Jézus elé: “Most állítod helyre országod?” A két emmausi tanítvány Jézus halála után is, mikor találkoznak az Idegennel: “Mi azt hittük, hogy helyreállítja Izrael országát.” Pünkösöd után Péter és az apostolok a Lélek erejében megváltoznak.

A Lélek ereje ezt jelenti, hogy a középpontban az Isten akarata van.

A Szentlélek jelenléte a világunkban erről szól, hogy Isten van a középpontban, aki erős, aki hatalmas. A Lélek ereje van jelen a világunkban a sok emberi erővel szemben. A sok emberi törekvéssel szemben egyedül ez az isteni Erő az, aki bennünket összerel, egymás felé fordít. Különben szembe kerülünk egymással.

Múlt vasárnap tisztázta a Szentírás, hogy ki is a Messiás. Nem az, akinek a zsidók gondolták. Nem az, akinek először Péter gondolta. Később a vallomásában: “Te vagy a Messiás, az élő Isten Fia!” - már másról van szó. Ezért mondja neki Jézus: - Ezt nem a magad elképzeléséből mondtad Péter, hanem a mennyei Atyám nyilatkoztatta ki ezt neked. - Majd ezt mondja: “Ne beszéljetelek erről.” Ne szóljatok a Messiásról az elkövetkező időben. Ha erről kezdtek beszélni, akkor az emberekben ez a hamis Messiás-kép rögződik. Majd akkor kell Róla beszélni, amikor világos lesz ez a fogalom.

Mikor derül ki, hogy ki ez a Messiás? Amikor értünk szenved és meghal. Ki Ő? Ő, aki értünk szenved és meghal, a pogány százados vallomása szerint is: “Valóban az Isten Fia volt!”. Most már beszéljete Róla!

Ez a mai vasárnap ebből a szempontból fontos. Ez a Messiás, aki értünk szenved és meghal. Ez a Messiás azt mondja, hogy nektek is szenvednetek kell magatok miatt és egymásért. Úgy tűnik, hogy csak a szenvedés józanítja ki az embereket, más nem. Amikor jönnek a megpróbáltatások, akkor elkezdenek gondolkodni az emberek. Mit mond Jézus? A megváltottságunkat tisztázza.

Megváltatlanok lehetünk,
akkor is, ha tudunk imádkozni, akkor is, ha járunk templomba,
akkor is, ha lelkigyakorlatokat végzünk, zarándok utakra megyünk, stb...

Olyan sokaktól hallom, hogy kiürülnek a templomok, de van zarándokút Santiago de Compostelaba. Rohannak Medjugorjeba. *Ezekkel nem lehet pótolni a vasárnapok titkát.* Elhisszük magunknak, hogy legyalogolunk pár száz kilométert egyszer egy életben és megtörtént. Ne játsszunk az életünkkel! Mi lenne akkor, ha egy anya úgy akarata szerint ekkor, vagy akkor vetné be magát a családjában. Most nincs kedve, most akkor minden marad úgy, ahogy van. Majd aztán egyszer fölbuzdul és akkor főz ebédet, meg rendet tesz az otthonában. Ez játék. Az élet nem erről szól. A keresztény élet nem erről szól, hogy ilyeneket tudunk mondani, hogy imádkozni tudok, meg el szoktam menni a templomba. Az egész gondolkodásunkról van szó. Igen is,

***Jézus azt mondja, hogy keresztény az,
aki fölveszi a keresztyét és őt követi.***

Próbáljuk ezt helyesen érteni.

Bennünk emberekben van egy törekvés, egy ősi ösztön: meg akarjuk szerezni a világot. Ezért mondja Jézus: “Mit használ az embernek, ha az egész világot is megszerzi,”- de rámegy az élete. Tudomásul kell vennünk, hogy ez a világ, amelyben élünk, - ugyan Jézus megváltotta, de mert az emberek nem a megváltásból élnek, - megváltatlannak látszik. Ebbe a világba beletartozunk mi is. Vigyázat, azért mert megkereszteltek bennünket, ettől még megváltatlanok lehetünk!

Egyre többször hallom mostanában ezt a gondolatot, hogy az egész teremtett világ rendszerében az ember is egy láncszem. A keresztény tanításunk szerint a teremtés csúcspontja az ember, mert Isten fia. De beletartozunk ebbe az egészbe és ez a világ szenved. Gondoljunk a hurrikánokra, a földrengésekre, az árvizekre, a jégesőkre. Mit tudunk tenni? Gondoljunk a betegségekre. Gondoljunk a különböző megpróbáltatásainkra, csalódásainkra. Készülünk, küzdünk, harcolunk, aztán nincs munkahelyünk. Nincs ránk szükség. Csak annyiban van ránk szükség, amennyiben másnak a hasznát, meg a javát szolgáljuk. Gondolkodjunk józanul és helyesen! Igen, mindennek az az alapbetegsége, hogy meg akarjuk nyerni a világot és azt hisszük, hogy ezzel megoldjuk a problémát. Ahogy nem tudjuk kezünkbe venni ezt a teremtett világot, - bár azt hisszük, - úgy kihull kezünkől ez a világ. Maximum azt tehetjük, hogy állunk és várjuk, hogy mikor múlik el a baj és utána építhetünk. Ennyi a lehetőségünk. De a mi egyéni életünk esetében ez másképpen van. Meg kell gondolni, mit jelent az, hogy megnyerni az egész világot.

Testvérek!

Olyan egyszerű. Ez azt jelenti, hogy ha azt hisszük, ha jólétet teremtünk, ha sikeresek vagyunk, ha elérünk pozíciókat, ha köztiszteletnek örvendünk, akkor minden rendben van. Nagy tévedés. Nagyon-nagy tévedés. Már ott kezdődik, hogy mennyi árnyéka van ennek. Mennyi irigyünk van. Mennyi ellendrukkerünk van. Emberek vagyunk, a másik is e világot akarja elnyerni. Harcolunk egymással. Mindent megteszünk, hogy megkeserítsük a másikat, aki valamire is jutott. Jézus azt mondja: "Mit használ az embernek, ha az egész világot is elnyeri?" De rámegy az élete. Egyszerűen azért, mert ez egy nagy tévedés. Itt az én emberi okoskodásom dominál. Hány családot ismerek. Fölépítettek valamit, aztán jött egy aprócska probléma, - akár egy emberi butaság - és széthullott minden. Akkor az ember siratja, hogy mi mindent vetett be.

Megdöbbsentett, amit a sportolókról hallottam. Ma azt mondják, hogy minden versenysportoló doppingol. Csak a jóléti államok sportolói most olyan szereket szednek, amit még nem tudnak kimutatni. A szegényebb államok sportolói olyanokat szednek, amit már régen ki tudnak mutatni. Megkérdezték a sportolókat, hogy doppingolnának-e, mert már azon gondolkodnak, hogy vezessük be, vegyük tudomásul. Az NDK sportolói annak idején az egész világot legyőzték. Dicsőség, ez volt nekik kiosztva a proletár internacionalizmus szellemében. Nem régen olvastam, hogy mind ideje előtt haltak meg és hálnak meg. Most föltették a kérdést a sportolóknak: "Ha doppingolnak, körülbelül tíz évvel rövidebb lesz az életük, vállalják-e?" Talán hallották: vállalják. Vállalja a sikerért, a dicsőségért azt, hogy kevesebbet éljen.

Ez nem ez a fajta áldozatvállalás, mint amikor az a fiatal kolozsvári lelkész, Orbán László kimentette a vízből az egyik egyetemista fiút, ő meg meghalt. Ez másfajta áldozat.

Testvérek!

El kell ezen gondolkodni. Jézus kifejezetten kötelezővé teszi, hogy az ember vegye föl a keresztyét és így kövesse.

Vegyük tudomásul a szenvedéseket, a megpróbáltatásokat, a bajokat. Ezek hozzátartoznak az életünkhöz. Ha elhisszük azt, hogy ha mindezt az ember magára veszi, akkor megnyeri az életét, akkor egy más életszemléletünk lesz, más kapcsolatunk lesz az emberekkel.

Gondoljunk erre. Ez a mai vasárnap erre figyelmeztet bennünket. Ez a keresztyén gondolkodásunk lényege.

Ha az ember valóban az Isten akaratát teszi a középpontba és nem az ő emberi elképzelései szerint akarja megoldani az élet problémáit, - tehát nem az e világot akarja megnyerni, hanem a barátságot Istennel, - akkor új barátságba kerül a világgal és minden emberrel.

Jézus ezt akarja. Jézus ezt hozta el.

Ha a mi akaratunkat igazítjuk az Isten akaratához, akkor valóban ajándék lehetünk az embereknek. Fény a sötétségben. Valami kis vigasz a vigasztalanságban és érdemes életet élünk.

+ A M E N +